

[Gert Petersen.]

man har fortolket den fra lovgivernes side, og lovgiverne er jo i dette tilfælde i realiteten flertallet. Så meget om det.

Til den fg. indenrigsminister vil jeg sige: det er meget rigtigt, at regeringens partier bygger på den private ejendomsret, og at man kun — jeg tror, det var sådan, den fg. indenrigsminister sagde det — vil acceptere indgreb, der er tilstrækkelige til at styre udviklingen på jordområdet, men ikke andet. Men jeg for mit vedkommende er ingen forbenet dogmatiker. Når jeg er tilhænger af det socialistiske princip, er det ikke, fordi det er en eller anden religion for mig, men fordi jeg anser det for at være en praktisk og fornuftig løsning. Jeg er helt overbevist om, at sådanne indgreb, der virkelig kan styre udviklingen på jordområdet, ikke er forenelige med det synspunkt, at den private ejendomsret er den helligste ko, som man ikke må flytte, som man ikke må forstyrre. Man kan simpelt hen ikke — og det synes jeg vi efterhånden har det sidste tiårs erfaringer som bevis på — styre udviklingen på jordområdet i en fornuftig og rationel retning uden at gribe ind over for den private ejendomsret. Så enkelt er det egentlig, og hvis det er socialisme, nå ja, så er socialisme altså sund fornuft. Jeg tror, dette med jordpolitikken, dette med styringen, dette med nødvendigheden af at gribe ind over for den private ejendomsret til fordel for de mange, er et resultat, de allerfleste efterhånden vil komme til.

Endelig til sidst spørgsmålet om fortolkning af § 1 og spørgsmålet om, hvad der er omgæelser. Her er jeg bange for at den fg. indenrigsminister og i hvert fald nogle af os andre simpelt hen taler forbi hinanden, fordi vores udgangspunkter oprindeligt var forskellige i fortolkningen af § 1. Jeg må derfor stille et spørgsmål til den fg. indenrigsminister med udgangspunkt i bilag 2 i betænkningen, notat om formuleringen af § 1. Der står til sidst — jeg citerer:

„Som eksempel“ — altså på en omgæelse — „kan måske nævnes, at en ejer af en fast ejendom udstykker denne i parceller til parcelhusbebyggelse og afhænder samtlige parceller til samme køber. Stærkere ville forholdet fremtræde, hvis de udstykkede parceller har en størrelse på lige under 6.000 m².“

Det, jeg gerne vil have at vide, er: er der her nævnt to eksempler, som er forskellige, eller er der nævnt ét eksempel, nemlig at samtlige parceller afhændes til samme køber, og som et undereksempel dertil, at afhændelse af samtlige parceller til samme køber bliver endnu grellere, hvis de har en størrelse på lige under 6.000 m²? Altså hvilket af de to alternativer er det, der er gældende her: er det ét eksempel, som er udbygget, eller er det to forskellige eksempler? Det har interesse, for så kommer man til spørgsmålet om, hvorvidt salg af parceller på under 6.000 m² — og det kan for den sags skyld være 5.995 m² — principielt efter ministerens opfattelse er en omgæelse. Jeg er godt klar over, at det i specielle tilfælde kan være en omgæelse, men spørgsmålet er, om det principielt er det.

Til allersidst vil jeg bemærke, at den fg. indenrigsminister påstod, at jeg og andre, der har haft ordet, mente, at kommunerne ikke fik nok jord igennem denne lovgivning og de andre love, der er tale om. Jeg vil gerne lige have slået fast, at jeg tror ikke, jeg sagde, de ikke fik nok jord; jeg sagde, de ikke fik nok relevant jord, altså af den jord, der er behov for, for det er den, det efter min opfattelse drejer sig om.

Ib Thyregod: Jeg synes, det er naturligt, at jeg her til slut giver et bidrag til spørgsmålet om fortolkning af § 1, stk. 1, på grund af den uklarehed, der nu er opstået.

Domstolene skal naturligvis fortolke loven efter paragraffernes ordlyd, men den skal også fortolkes efter det, som er lovgivernes mening, og det er klart, at lovgivernes mening i første række er opfattelsen hos regeringspartierne og de partier, som går ind for lovforslaget og stemmer for dets vedtagelse.

Det spørgsmål har så været rejst i udvalget, om § 1 skulle forstås således, som ministeren hævdede det, eller således som oppositionen hævdede det. Her må det være naturligt, at oppositionen, hvis den ikke kan gå ind for den lovforklaring, som ministeren giver udtryk for både her i salen og i et notat til udvalget, som findes i betænkningen, stiller et ændringsforslag, som klarer dette. Det er ikke gjort. Under alle omstændigheder må lovbestemmelsen fortolkes således, som ministeren har givet udtryk for